

den ene Side af saa stor Bigtighed og paa den anden Side saa vanffelig at finde, neppe kunne anbefales at anvende — og derhos endog specielt ved Overtaxationscommissionerne at gjøre Brug af — et System, der, efter det Anførte, hvad Dygtighed en angaaer, let kunde føre til, at Bundsafdet, om jeg maa bruge det Udtryk, blev tilbage.

Tscherning: Det sidste Udtryk, Bundsafdet, var ikke heldigt (Nei!), og allermindst i Modsetning til den Tilbøielighed, det ærede Medlem har til at forfaste enhver Frivillighed, fordi han derved troer at see Gensidighed. Det er altsaa de Gensidige, der blive udfskudte, men de, der ere eenfaldige, kunne efter det ærede Medlems egen Mening ikke kaldes Bundsafdet. Bundsafdet er altid eenfaldigt — det, der flyder ovenpaa, er den ene Side, og Bundsafdet er den anden (Latter) —, thi dersom Bundsafdet ikke var eenfaldigt, saa vedblev det at svømme; men jeg har ofte lagt Mærke til, at det ærede Medlem ikke er stærk i Physiken. Gen Ting vil jeg bede Thinget erindre, det er den overmaade store Tro, det ærede Medlem denne Gang har til, hvad Indenrigsministeren har fremsat i sine Bemærkninger til sit Forslag. Dersom vi nogenstunde skulde komme til at forhandle dette Forslag, og det ærede Medlem saa skulde være lige saa ivrig, som han upaatvivlelig vil blive, saa kan han idermindste ikke forfaste disse Autoriteter, skjøndt jeg veed nok, at saa vil han støtte sig paa sin Autoritet og stride mod den ærede Indenrigsminister, men dertil skal han dog ikke ustraffet faae Ret (Mourier: Jeg er langt fra enig i Alt!). Det er vist meget langt fra, at det ærede Medlem er enig i Alt; thi han er, som tidligere sagt, paa Negativernes Gebeet, og det, der forundrer mig, er, at han dog er enig med sig selv fra ifjor til iaar; men han har ikke selv lagt Mærke til sine egne Bestræbelser dengang med Hensyn til de frivillige Valg, og at den store Indflydelse, som hans Bemærkninger i saa Henseende havde ifjor, ikke var større end, at den ikke bragte Thinget til at rokke det, som det ærede Medlem vilde rokke iaar ved det, han udtalte ifjor (Mourier: Maa jeg bede om Ordet?). Taxationen, siger min

Nabo, den er saa overmaade vanffelig, men han overseer, indenfor hvilke Grændser den vil blive indskrænket, inden denne Lov kommer til at træde i Kraft. Lad os huse paa, at vi have Afløsning af Domainegodsset; vi kunne med Rette sige, at de Priser, som ved Domainegodssets Afløsning blive satte, selv om de vilde blive nogenlunde høie, dog vilde blive at betragte som mindre end den laveste Priis, hvortil man kan taxere Fæstegodsset. Paa den anden Side veed jo det ærede Medlem, hvilke store Fremskridt Frivilligheden gjør, de frivillige Tilbud vilde jo dog kunne betragtes som Grændse paa den anden Side, og Taxationsmændene vilde mellem disse to Grændser have et snevert Rum at bevæge sig paa. Der vil altsaa blive meget lidet Spillerum for Taxationsmændene, og der vil blive en større Veiledning for dem, som vilde gjøre dem det betydeligt lettere. Men det er ikke alene vanffeligt at finde gode Taxationsmænd, men det er ogsaa vanffeligt at bestemme Maaden, hvorpaa disse Taxationsmænd skulle findes under nærværende Omstændigheder, og det kan det ærede Medlem ikke finde sig i. Han siger nemlig: Amtsrådene skulle vælge dem; men, hvorledes er Amtsrådene, og hvorledes skulle vi komme til at give en Lov, hvilken som helst, naar vi, idet vi give en Lov, spørge: hvorledes skal Domstolene blive engang i sin Tid, naar disse Love skal gives deres Anvendelse; hvorledes skal Ministeriet være, naar Lovene skal gives deres Anvendelse? Disse Forandringer maa man vente sig; der er ikke Andet ved at gjøre; men man maa forudsætte, at Amtsrådene, hvorledes de end blive sammensatte, altid vilde være samvittighedsfulde, idet de handle. Vi kunne ikke tænke os noget retfærdigt Institut, naar vi stedse tænke os, at alle mulige smaa personlige Indflydelser skulle bevæge dem til at handle blot egennyttigt, og at de ingen Samvittighed have. Ere da vore egne Udtalelser her fremkaldte af Egennytte? Kræver ikke det ærede Medlem for sig, at det skal erkjendes, at det er hans Samvittighed, der leder ham? Eller maa jeg bedømme ham, som han bedømmer Amtsrådene, og troe, at det er ganske andre Bevæggrunde og en ganske grændseløs Egennytte, der driver ham frem?